

Integruotas gamtamokslinis ugdymas Aukštadvario regioniniame parke (2019 m. gegužė)

Gamtos mokslų integravimo 5 – 8 klasėse koncepcija – kurti gamtamokslinį pasaulėvaizdį, remiantis mokymosi tyrinėjant prieiga (mokomaisiais tyrimais). Ji orientuota į tikrovės reiškinių pažinimą, skirta motyvuoti mokinius stebėti, analizuoti ir modeliuoti gamtos reiškinius, skatinti gamtos mokslais grindžiamą techninę kūrybą ir visuomenei reikšmingos veiklos projektus. Artimosios aplinkos pažinimas siejamas su globalių procesų supratimu ir atsakingu žmogaus vaidmeniu juose. Mokymosi tyrinėjant prieiga laikytina gamtos mokslų metodologijos projekcija gamtamoksliniame ugdyme, sutelkiant dėmesį ne tiek į tai, ką sužinoti, bet daugiau į tai, kaip sužinoti.

Todėl 5 klasės mokiniai kartu su fizikos mokytoja Vilma Mekionyte ir klasės auklėtoja Daiva Krūveliėne vyko į Aukštadvario regioninį parką. Integruotos gamtamokslinės veikos šiame parke tikslas – atliekant įvairią veiklą, skatinti vertybinio ir estetinio santykio su gamta raišką ir siekti, kad mokiniai domėtųsi ir žavėtųsi gamtine aplinka, patirtų pažinimo džiaugsmą, ugdytųsi pagarbą aplinkai, atsakomybę už jos išsaugojimą ir saugaus elgesio gamtoje įgūdžius. Veikla prasidėjo Aukštadvario regioninio parko lankytojų centre, kur buvome supažindinti su parko lankytinomis vietomis, gamtos ir kultūrinėmis vertybėmis, kraštovaizdžio ir biologine įvairove. Nustebome, kad šis parkas yra Trakų, Prienų ir Kaišiadorių rajonuose.

Po to vykome į Velnio duobę: klausėmės legendos apie jos atsiradimą, sužinojome, kad tai – mitologinis gamtos paminklas. Įspūdingi jos matmenys: duobės gylis – apie 40 metrų, o skersmuo jos viršuje yra apie 200 m. Tai Lietuvos Respublikos geologinis paminklas, vienas iš 100 lankomiausių Europos gamtos paminklų. Laipteliais galėjome nusileisti į jos žemiausią vietą ir apeiti ją, įveikdami 250 metrų atstumą. Kai kas tai padarė net keturis kartus!

Pasirodo, ir medžiai turi energijos, kurios galima įgyti juos apkabinus ir stipriai prisiglaudus. Ne vienam tai pavyko padaryti apglėbus ąžuolą.

Aplankėme ir Aukštadvario piliakalnį, kuris dar vadinamas Pilaitės vardu, nes greta tyvuliuoja Pilaitės ežeras. Buvome sužavėti jo didingumu ir gražumu, ypač medžiais, kurie mena žilą senovę, ir 9 – 15 metrų aukščio stačiais laiptais.

Buvome ir prie Aukštadvario (Verknės senvagės) šaltinio. Mums labai pasisekė, nes ragavome sveikiausią pasaulyje vandenį, kuris turi gydomųjų savybių ir yra labai šaltas, suteikiantis sveikatos, nes turi žmogaus organizmui naudingų mikroelementų.

Kokiais smagiais įspūdziais dalijosi ekskursijoje dalyvavę mokiniai! „Patiko apkabinti ąžuolą ir pasisemti stiprybės“, „Nustebau, kad verdant arbatą ar kavą iš Senvagės šaltinio vandens, jo galima ir neužvirinti“, „Sužinojau, kad Aukštadvario regioniniame parke gyvena net trylikos rūšių šikšnosparniai, o Lietuvoje jų suskaičiuota keturiolika“, „Pirmą kartą pamačiau šikšnosparnių inkilą“, „Patiko šaltinėlio vandens skonis“, „Sudomino piliakalnis, nes ten yra senovinių medžių, kurie labai didingi ir gražūs“, „Galėjome paragauti tikro šaltinio vandens“, „Aukštadvario regioniniame parke gyvena meškų šeima“, „Sužinojau, iš kur bėga tiek daug šaltinėlio vandens“, „Daugiau pasimokiau gamtos“, „Patiko Velnio duobės istorija“, „Sužavėjo Velnio duobė – aukšti šlaitai, dideli medžiai, stebinantis kraštovaizdis“...

Manau, kad mokinių mintys patvirtina, jog patyriminis mokymas ir praktinės veiklos – būtinos, nes jos ugdo mokinio gamtamokslines kompetencijas.